

направи да забравите Пенелопа, която вы чака като своя послѣдня надѣжда, и великаго Одиссея, когото боговете сж рѣшили да ви възврънѣтъ? Тѣзи думы пронизахж сърцето ми, и ма подкрѣпихж противъ тщеславното желаніе да царувамъ.

„Между туй едно дълбоко мълчене на сичкото туй шумно събрание даде ми средство да говорѣх тѣй: О знамениты Критяны, азъ не съмъ достоинъ да вы управлямъ. Оракулътъ който поменѣхж забѣлѣква добрѣ че Миносовото потомство ще престане да царува когато единъ чужденецъ стѣпнѣ въ този островъ, и воцари въ него законитъ на този мѣдъръ царъ; но той не казва че този чужденецъ ще царува. Искамъ да вѣрвамъ че съмъ азъ този чужденецъ предвѣщанъ отъ оракула. Предеказаніето са испълни, азъ додохъ на този островъ, открихъ истинния смисель на законитъ, и желалъ бѣхъ щото моето истълкованіе да послужи да ги направи да царувать заедно съ челоуѣка, когото вый ще изберете. Колкото за мене азъ предпочитамъ моето отечество, небогатия и малкия островъ Итака, отъ стотъ града на Критъ, и отъ славата и богатството на туй прекрасно царство. Оставете ма да слѣдувамъ туй което ми е предназначила сѣдбата. Ако азъ са подвизахъ въ вашитъ игры, то не бѣ отъ надѣжда да царувамъ тука, но само да заслужѣ вашето уваженіе и съчувствіе къмъ мене, за да ми дадете средства да са върнѣ поскоро въ мѣстото на моето ражданье: предпочитамъ повече да са покорявамъ на баща си Одиссея, и да утѣшавамъ майка си Пенелопа, нежели да царувамъ надъ сичкитъ народы на свѣта. О Критяны, вый виждате дълбочината на сърцето ми: трѣба да вы оставѣх, но само смъртъта ще може да пресѣче моята признателность. Да, доро до послѣднето си издѣхванье, Телѣмахъ ще обыча Критянитъ, и ще съчувствува на тѣхната слава като на своя собствена.

„Едва издумахъ туй и са подигнѣ въ сичкото събрание единъ глухъ шумъ, като този на морскитъ волны когато въ бурята са бѣжтъ една о друга. Едны думахж: Да ли е туй нѣкое божество подъ челоуѣческій образъ? Другы поддържахж че ма са виждали въ другы страны и че ма познаватъ. Треты викахж: Трѣба